

(3)

Kapitola třetí

ZRADA KŘEŠŤANSTVÍ

Výtah z knihy „Nové zjevení Pána Ježíše Krista“, str. 34 – 61, 3. kapitola.

Dne 27. ledna 1988 v 6:00 hodin ráno bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Nyní nastal čas, abychom se zabývali zradou křesťanství. Do tohoto zjevení nebylo známo, že tuto zradu předpověděl Pán Ježíš Kristus v průběhu jednání s apoštolem Petrem. Petr té doby souvztáží s veškerým křesťanským hnutím a zpříkladňuje jej v procesu dějin.

V Evangelii Matouše v kapitole 16 verši 18 je psáno:

„A Já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji Svou církev a brány pekelné ji nepřemohou.“

Jak většina z vás ví, slovo „Petr“ znamená skálu. Slovo „skála“ souvztáží s duchovní pravdou. Je-li církev budována na opravdové duchovní pravdě, nic proti ní nezmůže žádné zlo ani žádné nepravdy („brány pekelné ji nepřemohou“). Jakékoliv pravé duchovní hnutí, označené zde slovem „Církev“, musí být založeno na duchovní pravdě, zjevené Pánem Ježíšem Kristem.

Bohužel málo lidí ví, že každá souvztáženost má také svůj negativní protějšek. V tomto případě může a taky zmůže zfalšovaná pravda založit duchovní hnutí čili církev, jež bude blokovat a odporovat ryzí duchovní pravdě. Takže slovo „skála“ může mít dvojí spoluoznačení v závislosti od toho, jaké volby učiní stoupenci takzvané „církev“. Budou-li volit čistou duchovní pravdu pro dobro věci, „brány pekelné ji nepřemohou“. Dojde-li však k výběru zfalšované duchovní pravdy, pak církev je výtvozem pekelným, a proto brány pekelné se nepokusí ji přemoci, ale spíš ji budou podporovat jako svůj produkt. V každém případě: „brány pekelné ji nepřemohou“.

Většina vykladačů shora citovaného verše z Matouše mylně usoudila, že po té, co Pán Ježíš Kristus prohlásil, že na Petrovi – „skále“ založí Svou Církev, nic nedobrého či negativního se s ní nemůže stát. Toto je zvláště odůvodněno tvrzením, jež následuje: „brány pekelné ji nepřemohou“. A přesto může toto tvrzení znamenat obojí alternativu, jak bylo uvedeno shora. Že je tomu tak, je zjevné z Petrova chování, které se projevilo hned po tom prohlášení. Musíte si uvědomit, že tím prohlášením byla Petrovi přidělena role reprezentování osudu celého křesťanství na vaší planetě. Je-li určena někomu taková role, bude život té osoby odrážet - a to do nejmenších podrobností - přesně to, co se stane s celým hnutím, které je tou osobou představováno.

Není náhodou, že ve stejné kapitole u Matouše, hned před tím, než Ježíš Kristus pronesl citovanou větu, vyznává Petr, když říká Pánu Ježíši Kristu: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého!“ (verš 16). Povšimněte si, že Petr vyznává Krista, ne Ježíše Krista. Tady je to první zrnko zrady křesťanství. Ochota přijmout Božství Pána Ježíše Krista je

omezena nejzevnějším prvkem, vzatým z Absolutní vnější mysli Nejvyššího – „Krista“. Ta omezenost přivádí k přijetí přírodní pravdy, ale ne ve velké míře pravdy duchovní, a ještě méně pravdy nebeské. Navíc úplně se přehlídí život té pravdy - přírodní, duchovní a nebeské dobro. Co vám zbývá, opomijíte-li život nějakého prvku ? Mrtvý prvek !

Ježíš v tomto ohledu souvztáh s přírodním, duchovním a nebeským dobrem - životodárcem všelijaké pravdy. Že je tomu tak, může vysvitnout z následujícího rozhovoru, který se udál mezi Petrem a Ježíšem Kristem, jak je popsán ve stejné kapitole ve verších 22 a 23:

„Ale On se obrátil a řekl Petrovi: „Jdi mi z cesty, satane ! Jsi mi kamenem úrazu, protože nemáš na mysli věci Boží, ale člověka !““

Toto sdělení je uvedeno také v Evangelii Marka - v kapitole 8 verši 33.

Shora uvedená konfrontace svědčí o skutečnosti, že křesťanská církev, založená původně Pánem Ježíšem Kristem, stane se docela zkaženou, ovládnutou všemožnými nepravdami („Satanem“. Satan představuje všechny nepravdy v jsoucnu a bytí.) pekel, zvnějškovatěním, udušením ryzí duchovní pravdy („mít na mysli věci člověka“. „Věci člověka“ označuje všechny vnější, zevnější obřady a zaneprázdnění pozemskými, světskými, přechodnými, dočasnými, tělesnými a nedůležitými záležitostmi, které nemají žádný pravý duchovní význam a život o sobě. „Věci Boží“ označuje všechny prvky čisté duchovní pravdy, vnitřní, niterné stavy, oživované dobrem a láskou Božského života). Následkem tohoto stavu záležitostí je to, že církev křesťanská od samého počátku - s výjimkou velmi krátkého období (do takzvaného „obrácení“ Pavla) – byla ovládnutá negativním stavem a stala se doménou pekel.

Není navíc nahodilé, že Petr zapřel Pána Ježíce Krista třikrát během Jeho/Jejího výslechu a mučení. Pro zdůraznění důležitosti této zrady bylo zařízeno Božskou prozřetelností, aby tato událost byla pečlivě zaznamenána ve všech čtyřech evangelích. Petrovo trojí zapření Pána Ježíše Krista označuje, že křesťanská církev odmítne úplně a neodvolatelně Pána Ježíše Krista jako jediného Boha Nedělitelného. Uznání Pána Ježíše Krista jako Jediného Boha Nedělitelného, jako pravého Nejvyššího je základem ryzí přirozené, duchovní i nebeské pravdy („Kristus“ je pravda přirozená; „Ježíš“ - duchovní; a „Pán“ - nebeská pravda).

Navíc to znamená, že křesťanské církve v rozmanitých odrůdách svých nauk rozštěpí Osobu Boha ve tři Osoby Jednoho Boha (Otec, Syn a Duch Svátý) - trojí zapření. Pokud si vzpomínáte, těsně před Petrovým zapřením Pán Ježíš Kristus mu řekl: „Šimone, Šimone ! hle, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici“ (Lukáš 22:31). Tím zřejmě naznačil, že veškeré křesťanství bude pod vlivem negativního stavu na předlouhou dobu.

Když zhoubnost skutečnosti zapření byla poznána, zažila ryzí duchovní pravda, Petrem taky reprezentovaná, hluboký smutek a velkou lítost. Toto je význam pozdějšího Petrova hořkého pláče a štkání. Příběh však zde nekončí. Pokračuje po vzkříšení Pána Ježíše Krista. Celá poslední kapitola - kapitola dvacátá první Evangelia podle Jana je věnována této záležitosti.

Jak si vzpomínáte, šel Petr s jinými apoštoly na ryby. Význam této události je ohromný. Zde je znázorněno odstoupení celé Křesťanské církve od ryzí duchovnosti, jež jí byla původně nadělena Pánem Ježíšem Kristem. Jak se ví, zabýval se Petr výdělečným rybařením, než ho povolal Pán Ježíš Kristus, aby se stal Jeho/Jejím

učedníkem. Podle souvztažnosti v duchovním smyslu „výdělečný rybář“ je ten, kdo chytá a shromažďuje zdánlivé, vnější, přírodní pravdy a pak je rozšiřuje mezi jiné kolem. „Ryba“ v této souvislosti, než byl Petr povolán, značí zdánlivou pravdu, to jest, pravdu, která se jeví pravdivou, ale ve skutečnosti takovou není.

Vrátit se k dřívější situaci po té, kdy došlo k přímému a úplnému osvícení Pánem Ježíšem Kristem ve věcech ryzí duchovní pravdy a dobra, značí regresi a zradu Pána Ježíše Krista. Znamená to také, že křesťanské církve nikdy náležitě nepochopí význam inkarnace Pána Ježíše Krista na planetě Nula ani plný význam samotného aktu vzkříšení. Toto je důvodem, proč se Petr rozhodl jít zase lovit ryby, i když nabyt vědomosti i zkušenosti o vzkříšení Pána Ježíše Krista. Jelikož Petr té doby představoval veškeré křesťanství, jeho návrat k rybaření znamená, že křesťanství odmítne všechny duchovní pravdy, vyvěrající z dobra Pána Ježíše Krista a namísto toho přijme zdánlivé neboli zfalšované pravdy zevnější povahy. Značí to taky, že všechny duchovní principy budou externalizovány a zritualizovány, čímž se způsobí, že budou pusté a bez života. „Rybaření“ v zde probírané souvislosti duchově souvztaží s tímto významem.

Aby ještě více zdůraznil to, co postihne celé křesťanské hnutí, ptal se Pán Ježíš Kristus Petra třikrát: „Šimone, synu Jonášův, miluješ Mne víc; než ti zde ? “ (verše 15 až 17). Uvědomte si, prosím, že tady jde o nesmírně důležitou skutečnost. Pán Ježíš Kristus Petra neoslovuje jako Petra – „Skálu“, nýbrž jako Šimona, syna Jonášova. „Petr“ či „skála“ souvztaží s duchovní pravdou, vycházející z dobra Pána Ježíše Krista, na té je založena opravdu duchovní církve. „Šimon, syn Jonášův“ však souvztaží se zevnější, neduchovní církví, v níž není žádná láska ani dobro. Nepřítomnost lásky a dobra znamená, že tam není žádný skutečný život. Vše je umrlé. „Syn Jonášův“ označuje tento nedostatek, neboť nic vskutku Živého a žijícího nemůže vyjít z něčeho světského, pozemského, zevnějšího a lidského. „Jonáš“ byl přírodním otcem Šimona. Žádný život nemůže započít ve fyzickém prostředí. Existuje však umrlý život, zdánlivost života, přicházející do fyzických podmínek z pekel. V tomto ohledu souvztaží „Jonáš“ také se všemi pseudoduchovními principy, které byly chytrácky padělány v peklech a tak vštípeny „Simonovi“ - pseudokřesťanským církvím.

Toto jasně ukazuje, že křesťanství nebylo založeno na „Petrově“ principu, to jest na Božské duchovní pravdě, vycházející z dobra Pána Ježíše Krista, nýbrž na principu „Šimonovi“, to jest zfalšovaných pravdách, spiklenecky vyprodukovaných v peklech za účelem zničení všeho, co je opravdu duchovní. Je proto zřejmé, že od chvíle Petrova obrácení (o čemž bude řeč za chvíli) až do přítomné doby, tak zvaná křesťanská církev (termín označuje všechna hlavní křesťanská vyznání se všemi svými četnými sektami) byla založena na úplně falešných duchovních principech.

Že se Pán Ježíš Kristus ptal Petra (ve skutečnosti Šimona, syna Jonáše) třikrát, zda je jím milován, označuje to, že není vůbec žádná pravá láska k Pánu Ježíši Kristu v takzvaném křesťanství. Jak víte, křesťanství mluví o lásce k Bohu, k Ježíši, ke Kristu, k Spasiteli, k Pánu, k Ježíši Kristu, k jednorozenému Synu Božímu atd., ale nejde zde o žádnou opravdovou lásku a přijetí skutečného Pána Ježíše Krista. To, že Petr byl zarmoucen, protože mu byla položena třikrát stejná otázka, značí plné přiznání pravých duchovních principů (z nichž je známo, že opravdová duchovní církev může být vybudována jedině na čisté lásce k Pánu Ježíši Kristu) a že křesťanské církve zavrhnou Pána Ježíše Krista jako jednoho a jediného Boha Nedělitelného, Nejvyššího.

Petrova kladná odpověď Pánu Ježíši Kristu znamená přiznání potřeby milovat Pána Ježíše Krista nade všechno a nade všechny, jestliže opravdové duchovní principy

prežívají a stávají se základnou duchovní křesťanské církve. Že k tomu však nedojde, se naznačuje ve verši 18, kapitoly 21 evangelia Janova. Tam se říká:

„Zajisté pravím tobě: Když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl; ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš.“

Většina lidí rozumí těmto slovům literně, myslí, že Pán Ježíš Kristus mluvil o Petrově tělesné smrti, jak naznačuje následující verš. Nezapomeňte však na důležitou duchovní skutečnost, že Petr představuje celé křesťanstvo. Pročež všechny události jeho osobního života odrážely osud křesťanské církve. V této souvislosti znamená výše uvedené tuto pravdu: Křesťanství ve svých počátcích („když jsi byl mladší“) je založeno na zásadách, jež jsou osvobozeny od jakéhokoliv negativního vlivu pekel („sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl“). Stane se však později otrokem negativního stavu všeho zla a nepravd, bez jakékoliv svobody („ale až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš“).

Žádná ryzí pravda se svým dobrem ani dobro se svou pravdou se nemohou náležitě poznat, pochopit, ani použít v podmínkách zotročení negativním stavem. Není tudíž v žádné z takzvaných křesťanských církví na naší planetě pravé chápání ani život duchovních principů a Přirozenosti Pána Ježíše Krista. A i když někteří z vás si myslí, že mají toto pochopení (zvláště stoupenci Swedenborgova učení), postrádají pravou lásku k Pánu Ježíši Kristu. Že tomu je vskutku tak, lze vidět ze scény, vyličené v Janově evangeliu v kapitole 21 verši 19 až 22, která bezprostředně následuje po té, kdy Pán Ježíš Kristus se přestal vyptávat Petra. Požádal Petra, aby Ho/Ji následoval. Zde se zdůrazňuje skutečnost, že jedině v následování Pána Ježíše Krista může být nalezen opravdový život. Když však Petr viděl, že také apoštol Jan uposlechl a následoval je, rozhořčil se a podotkl: „Pane, a co bude s ním?“ „Jan“ zde souvztáhí s čistou nepodmíněnou láskou k Pánu Ježíši Kristu, což zde označují slova „učedník, kterého Ježíš miloval..., který také spočíval na jeho prsou ...“ Tato scéna vyzdvihuje ten fakt, že křesťanství, reprezentované zde Petrem, odvrátí se a zavrhne opravdovou nepodmínečnou lásku k Pánu Ježíši Kristu, bude tuto lásku vyznávat pouze ústy, podobně jako to dělal Šimon, syn Jonášův, když se znepokojil zjištěním, že jenom takový druh lásky setrvá navěky a vůbec má význam, jak to vysvětluje z veršů 22-23 v kapitole 21:

„Ježíš mu odpověděl: „Chci-li, aby tu zůstal, dokud nepřijdu, není to tvá věc. Ty mne následuj!“ Tato řeč se rozšířila mezi bratřími, jako že onen učedník nezemře.“

Jak si vzpomínáte ze začátku této kapitoly, mělo se za to, že křesťanská Církev bude budována na „Petrově“ principu - na skále, to jest na duchovní pravdě. Kdyby tomu tak bylo, vaše planeta by se těšila lepšímu údělu, než jaký měla do té doby. Co se tedy stalo s tou církví, která prohlašuje, že Petr byl jejím zakladatelem, a která považuje Petra za prvního papeže? Zdalipak je tomu opravdu tak?

Ve svém počátečním stádiu má toto tvrzení v sobě zrnko pravdy. Avšak toto stádium dlouho netrvalo. Brzo po jeho založení na jeviště vstoupil Pavel. V duchovní souvislosti, platné jenom pro tuto situaci, označuje Pavel zvrácení pravdy a jejího dobra, též nenávisť ke všemu opravdu duchovnímu a vnitřnímu či nejniternějšímu. Pokud si vzpomínáte ze Skutků apoštolských - kapitola 8. a 9.: Pavel (který se tenkrát jmenoval Saul – „Saul“ souvztáhí se vším pekelným) pronásledoval, čili: „ohrožoval a vraždil učedníky Páně“ (verš 1). Byl zatvrzelým vrahem. Nenáviděl skutečně vášnivě

vše, co přicházelo od Pána Ježíše Krista. V takovém rozpoložení myslil měl Pavel - Saul vidění na cestě do Damašku. Hlas mu říká: „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?“ A on se ptá: „Kdo jsi, Pane?“ Pán odpovídá: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ ...“ (kapitola 9, verše 4 a 5).

Než budeme pokračovat, povšimněte si, prosím, že není náhodné, že Pavlovo jméno bylo „Saul“, stejné, jaké měl první král Izraele - Saul. Je zde hluboký duchovní význam a spojitost. Že Izrael za doby Soudců zamítl mít nad sebou krále, znamená, že se odvrhla Božská duchovní pravda, vycházející z dobra Nejvyššího - Jehovy. „Kráľ“ souvztáží s touto pravdou. Odmítne-li kdo takového krále, pak mu nezbude nic jiného, než si zvolit a nastolit jako vládce nad vlastním životem pravý opak - všechny ohavnosti pekelných nepravd. Saul byl tudíž zvolen za krále nad Izraelem namísto Jediného Krále - Pána Nejvyššího. Král Saul byl Nejvyšším posléze odmítnut, neboť žádná nepravda nemůže být přijatelná opravdovým pozitivním stavem. Jinak by přestal být kladným. Namísto něj David byl pomazán za krále. Avšak bohem celého svého života usiloval Saul zákeřně o Davidův život, když ho chtěl zabít. „David“ souvztáží s duchovní přírodní pravdou Božské Absolutní vnější mysli Nejvyššího - „Krista“: Slovo „David“ v Bibli Svaté nikdy neoznačuje doslovně krále Davida, ale „Krista“. Je samozřejmé, že „Saul“ - pekelné nepravdy - se vší vášní nenávidí jakoukoliv pravdu, zvláště pak Božskou pravdu, protože představuje věčnou hrozbu samému jeho jsoucnu a bytí. Chce proto zavraždit „Davida“ - „Krista“ ve snaze znemožnit jakýkoliv přístup ke skutečné pravdě. V této souvislosti zobrazuje Izrael budoucí křesťanskou církev, která odmítne pravého Krále - Pána Ježíše Krista a opravdovou duchovní božskou pravdu jako základ pro svou nauku. Zvolí si namísto toho Šavla - Pavla a učiní jeho učení základem svých „duchovních“ doktrín a dogmat.

Bylo však prorokováno, že Izrael bude navrácen do své země a že David bude kralovat nad nimi na věčné časy (na příklad v proroctví Ezechiele v celé 37. kapitole a v mnohých jiných místech v Bibli Svaté). Podobně Ježíš Kristus prorokoval o Petrovi, že se vrátí do Jeho/Jejího stáda (Lukáš 22:32). Že Izrael bude přiveden zpět do své země znamená, že všichni, co podlehli negativnímu stavu a byli uvrženi do zóny vymístění, vrátí se nakonec do pozitivního stavu (až nastane pravý čas!). Že se David stane jejich králem navěky naznačuje, že základem jejich života bude duchovní Božská pravda ze svého Božského dobra ve všech aspektech, vyvěrajících z Pána Ježíše Krista. Že Šimon (Petr) měl být „tříben jako pšenice“ satanem („satan“ označuje fabrikaci všech nepravd ve jsoucnu a bytí v peklech) znamená, že nepravdy ovládnou křesťanskou církev či křesťanství obecná až do skonání negativního stavu. Slova „až se ke Mně obrátíš“ označují proměnu všeho toho, co je z „Šimonova“ principu (zfalšované pravdy), v princip „Petra“ - Božskou duchovní pravdu. Je to Šimon, kdo zradí Duchovní pravdu; je to Petr, kdo truchlí nad touto zradou a kdo touží po návratu k Pánu Ježíši Kristu.

Není náhodou, že pozemské jméno přenášejícího Nové zjevení v přítomné fázi je „Petr“. Znamená to návrat ryzí Duchovní Božské pravdy Božského dobra Pána Ježíše Krista a znovunastolení pravé duchovní nauky Církve, původně založené Pánem Ježíšem Kristem.

Vraťme se nyní k Saulovi - Pavlovi. Pokud jste si povšimli, hlas, který promluvil k Saulu - Šavlovi na cestě do Damašku, se identifikoval jako „Ježíš“ - ne jako Pán, ne jako Kristus, nebo Ježíš Kristus, ani ne jako Pán Ježíš Kristus, ale prostě „Ježíš“. Význam tohoto je nesmírný.

Slovo „Ježíš“ má mnoho významů: Představuje především Absolutní vnitřní mysl

neboli Absolutní duševnost či Duši Pána Ježíše Krista. Za druhé představuje Absolutní Božské dobro Pána Ježíše Krista. Za třetí označuje Absolutní femininní princip Pána Ježíše Krista a Jeho/Její Absolutní citění a city. Za čtvrté značí Absolutní podstatu Absolutního jsoucná Pána Ježíše Krista. Že se hlas nazval „Ježíšem“ a ne nějakým jiným jménem, bylo proto, aby se zdůraznilo zlo toho faktu, že vražedný Saul nesmírně horlil zničit cokoliv vpravdě dobré a duchovní. Vždyť vše, co je opravdu dobré, je vždy duchovní. A cokoli je opravdu duchovní, je vždycky dobré. To je pravda sama. Proti tomuto základnímu principu Pána Ježíše Krista je a bude neustále namířen čelní útok rozrušených pekel. Důvod je v tom, že dobro a láska jsou životem všech a všeho, zvláště pak pravdy.

Všimnete si, prosím, že slovo „Kristus“ hlas nepoužil. Negativní stav pekel si dobře uvědomuje, že napadením „Krista“ - jakkoliv úspěšným - život by dále pokračoval, protože životem pravdy – „Krista“ je její dobro. Zničíte-li dobro a lásku, podaří se vám eliminovat život pozitivního stavu, neboť - opakuje se znovu a znovu - životem pravdy je láska a dobro. Není jinde pádný zdroj pro život čehokoliv ! Snažil se tudíž Saul pronásledovat a zavraždit „Ježíše“ a ne tak už „Krista“. Pravda – „Kristus“ může vždy být překroucena, zfalšována a znetvořena bez přílišné námahy prostřednictvím přesvědčivosti a negativních sugescí. „Dobro“ čili „Ježíš“ se nikdy nemůže zprznit, protože dobro je stále dobrem, ať se snažíte s ním dělat co libo. Můžete přijít s nějakými zlými skutky, ale zlo je vždy zlem, ať děláte, co děláte. Takže zbývá jediná věc, jež se může vykonat vůči dobru: zničit je neboli zabít a nahradit zlem. Takovým zničením by se zajistila vláda pekel. Jak vidíte, zlo je zničením dobra. Ale zničit dobro je totéž co zničení života. V úspěšném vykonání tohoto vražedného činu je zaručeno vítězství negativního stavu. Odtud vyvěrá pronásledování Ježíše Šavlem.

Saul - Šavel se nebojí duchovní Božské pravdy – „Krista“. Má v sobě přesilné prostředky a vrozenou schopnost, jak zvrátit a zfalšovat tu pravdu. Konec konců byl Saul až donedávna mistrem přesvědčivosti. Je to princip „Ježíše“, kterého se bojí. Věnuje celou svou energii a život - zpočátku přímo, pak nepřímo - aby podvrátil, když už nezničil, ten princip. Po svém takzvaném obrácení bylo toto úsilí nepřímé, v jeho neustálých útocích proti femininnímu principu, kterým je také „Ježíš“. Úplně překrouť a zfalšuje náležité chápání ženskosti a místa ženy v hierarchii duchovní organizace. Dělá z ženy otrokyni, či přinejmenším podřízenou muže, nařizuje jí, aby sloužila muži a držela jazyk za zuby. Staví „Krista“ - maskulinní princip - za hlavu Křesťanské církve. Toto je zvrácením řádu pravé duchovní církve. „Kristův“ princip, duchovně - přírodní Božská pravda Pána Ježíše Krista, je základnou či nohami, na nichž pravá duchovní církev spočívá. „Ježíšův“ princip, neboli dobro a láska, je hlavou a životem takové církve. Pavlův koncept byl plně přijat všemi křesťany, protože Pavel podvodně prohlašoval, že v něm byl Duch Svatý.

Aby předstíral, že toto je tou pravou organizací a že princip „Saula“ není již déle u moci, náhle se začíná jmenovat Pavlem (Skutky 13:9). V této souvislosti znamená přejmenování Saula potlačení zlořádnosti pekel, žijících destruktivností a vražedností vůči „Ježíšovu“ principu, a nahrazení principem Pavla čili vnějším, okázalým přijetím Božské duchovní a přírodní pravdy Pána Ježíše Krista. Zevní, okázalé přijetí pravdy je vždy umělé a povrchní, nikdy nenalezne místo v srdci, v nitru. Takže ač Pavel přijal Ježíše Krista navenek, donedávna nebyl schopen nebo nechtěl přijmout Ho/Ji vnitřně. Uvnitř byl stále ještě naplněn vražednými úmysly proti čemukoliv přicházejícímu od Pána Ježíše Krista. Z pozice zevnějšnosti uspěl Pavel v podvrácení celého křesťanstva pomocí jeho externalizace a ritualizace, a tak postavil vše vzhůru nohama.

V tomto ohledu nutno pamatovat nesledující důležitý fakt: Až donedávna Pavel nikdy

nepřijal Pána Ježíše Krista svobodně z vlastní vůle čili dobrovolně. Byl nevyhnutelně donucen k tomuto pojetí zázračným prožitkem, k němuž došlo na cestě do Damašku. Podobné činy nemají pravý duchovní význam. Nikomu nemůže být něco přivlastněno násilně a nátlakem, jen svobodnou vůlí a vlastní volbou. Pavel Pána Ježíše Krista přijal pouze v zevním smyslu, zatím co v jeho nitru nedošlo k žádné změně. Vnitřně byl stále Šavlem. Niterné přijetí se může uskutečnit jenom na základě svobodné volby a z vlastní svobodné vůle skrze vnitřní rozeznání, zda je to tak, či jinak. Toto je základní multiverzální princip.

A proto jakmile tento nátlak byl odstraněn po smrti jeho fyzického těla a po vstupu do duchovního světa, vrátil se Pavel k svému vnitřnímu stavu Saulova typu. Jak již víte, nic z toho, co bylo donuceno a co bylo zevního druhu, nemůže být akceptováno ani podrženo v duchovním světě. Duchovní stav jest světem pravd niternosti neboli stavem věcí vnitřních. Jakmile zjistil, že se opět ocitl ve své vnitřní svobodě a že není déle spoután zevními nátlaky a strachy, stal se Pavel zase Šavlem a pokračoval od toho časového bodu, kdy byl přerušen na cestě do Damašku. Zahájil znovu svůj prudce nenávislný a vražedný boj proti všemu vpravdě duchovnímu, niternému a všemu, co pochází z dobroty a lásky. Tímto bojem byl posedlý, neboť byl velmi rozhněván skutečností donuceného obrácení, a tak projevil svou osobní pomstu vůči Pánu Ježíši Kristu.

Do určité míry byla tato Pavlova situace poněkud odhalena skrze Swedenborga. Ale kdokoli, kdo četl Swedenborga a bude číst tuto knihu, zděsí se přijmout tu skutečnost, že Pavel - Saul měl tak odpornou povahu. Ve skutečnosti však Saul (Pavel) byl velice vychytralým démonem vysoké Šarže v peklech, který se vtělil na vaší planetě s jediným cílem - navodit skutečnost zrady křesťanství. Z velmi důležitých duchovních důvodů bylo mu Pánem Ježíšem Kristem dovoleno, aby uspěl ve svém poslání. Všimnete si, prosím, že Petr a jiní apoštolové nějak ustoupili do pozadí po tom, co Pavel vzal vše do svých rukou a stal se středem všeobecné pozornosti. Skutky apoštolské měly být jejich skutky, staly se však bezděky skutky Pavlovými. A jeho listy se staly základem všech nauk pro rozličná tak zvaná, křesťanská náboženství.

Petr, kterého pokládali za hlavu církve, je odstraněn a jaksi mizí zcela ze scény. Nicméně vybudoval Pán Ježíš Kristus Svou vpravdě duchovní Božskou Církev na principu Petrově, nikoliv Pavlově. Křesťané však, díky Pavlovi, tento princip zradili. Zvolili si místo něj princip neduchovní, zevní, ritualistický, překrucující a falšující princip Pavlův. A ačkoliv křesťanská církev staví Petra a Pavla vedle sebe, ve skutečnosti Petr s Pavlem nikdy nechodil. Avšak Petr a Jan byli vždy spolu. Jan a Petr dohromady představují pravý základ, na kterém je budována opravdová duchovní církev - Lásku a Moudrost, Dobro a Pravdu, Kladné skutky a Víru. Násilné spojení Petra a Pavla je ničivou silou pro každý duchovní stav, protože označuje pseudomanželství pravdy s nepravdami a pohlcení té pravdy úděsnými zvráceninami pekel. Tím křesťanská církev potvrzuje zfalšovanou pravdu a její zprzněnosti jako skutečnou a ryzí duchovní pravdu.

Co se však týká osobního osudu Pavla / Šavla, ať je nyní dáno na vědomost, že se konečně obrátil do pozitivního stavu ze své svobodné vůle a volby, a to v době, která na vaší planetě odpovídá datu 10. března 1982. Jeho obrácení bylo velkým vítězstvím pro pozitivní stav a ohromnou porážkou pro pekelné mocnosti. V přítomné době Pavel je spolu s ostatními apoštoly Pána Ježíše Krista horlivým stoupencem a zvěstovatelem Nového zjevení po všech oblastech Stvoření. Je vyslancem Pána Ježíše Krista v peklech, odkud je schopen vyvést mnohé duchy, co se chtějí ze své svobodné vůle a volby obrátit do pozitivního stavu. Pavel je velmi šťasten a vděčný za

skutečnost, že pravda o jeho roli ve všem vylíčeném dění vychází úplně najevo. Je neustále přítomen s tímto zprostředkovatelem při přenášení této dávky Nového zjevení od Pána Ježíše Krista. Dobrovolně na sebe vzal úkol okamžitě jej šířit po celém duchovním světě, mezisvětě i v přírodním světě pravého Stvoření a v některých nefyzických oblastech zóny vymístění. Vnitřní obrácení Pavla předpovídá konečné obrácení tak zvaného křesťanství k Petrově principu - k Pánu Ježíši Kristu.“

30. ledna 1988 v 5:00 hodin ráno opět bylo ke mně slovo Pána Ježíše Krista, řkoucí:

„Ještě je nutno zjevit další dvě věci, jež se vztahují k předmětu této kapitoly. První je o užívání pojmů „křesťan“, „křesťanství“ a „křesťanská církev“. Druhou je několik důvodů, proč Pán Ježíš Kristus tuto situaci dovolil.

Hlavní omyl, kterého se dopustili křesťané i všichni čtenáři evangelií, byl v tom, jak chápou výrok v Matouši 16:18. Z nějakého důvodu každý vykládá toto tvrzení tak, jako by Pán Ježíš Kristus měl v úmyslu založit Svou Církev hned po Svém odchodu z vaší planety. Druhý omyl, vztahující se k tomuto sdělení, byl v tom, že se každý domníval, jako by Pán Ježíš Kristus mínil vybudovat Svou Církev na vaší fyzické planetě ve formě nějaké zevní duchovní organizace.

Necht' je nyní zjeveno, že takový význam tomuto tvrzení nelze přiřknout. Především vůbec nesvědčí o tom, že se Církev měla založit okamžitě po odchodu Pána Ježíše Krista z vaší planety. Za druhé: Neříká, že by Církev měla být vybudována na planetě Nula. Třetí omyl ve výkladu tohoto sdělení byl v tom, že všichni předpokládali, že tělesný Petr - apoštol Petr byl osobou, na které Pán Ježíš Kristus mínil založit Svou Církev. Nic nemůže být dál od pravdy. Čtvrtý omyl v interpretaci zmíněného údaje je ve faktu, že mnozí se domnívali, jako by Pán Ježíš Kristus slovem „církev“ mínil budoucí vnější duchovní organizaci, která by se objevila pod jménem „Křesťanství“. Zase: Nic není vzdálenější pravdě.

Jak bylo dříve uvedeno, znamenal „Petr“ princip duchovní pravdy a její víru, na které je budována každá duchovní nauka. Pamatujte si, že Pán Ježíš Kristus povětšinou nazýval Petra „Šimonem“, nikoliv Petrem. Bylo to proto, aby se zdůrazňovala symbolická a souvztažnostní reprezentace slova „Petr“. Slovo „Církev“ nikdy neznamená nějakou vnější duchovní organizaci. Naproti tomu znamená to nejniternejší každého jedince, v němž „Petrův“ princip - duchovní pravda a její víra jsou zasazeny za účelem ustanovení intimního, soukromého a osobního vztahu s Pánem Ježíšem Kristem. Takový poměr se nikdy nemůže budovat z pozice nějakého vnějšího stavu nebo organizace. Důvodem je to, že funkcí vnějškovosti vůbec není něco začínat nebo dávat něčemu zrod, nýbrž zpříkladňovat, projevovat a zpředmětňovat původní a počáteční ideje, stavy a procesy, nacházející se v tom nejniternejším Duchovní mysli, a to po té, až podstoupí proces mentální transformace ve vnitřní mysli.

Takže nic v zevnějšnostech se nemůže udržet samo sebou a v sobě. Vše, co se děje v zevnějšnostech, je výsledkem, následkem a výplodem činností nejniternejších niterností v a toho, co je vnitřní. Z toho důvodu opravdová církev v žádném případě nemůže být založena na vaší planetě, která se nachází v nejzevnějším přírodním stupni zóny vymístění. Jak víte, planeta Nula není dokonce ani v oblasti přírodního stupně pravého Stvoření.

V této souvislosti má se sdělení Pána Ježíše Krista, zaznamenané Matoušem v 16. kapitole ve verši 18, vykládat následovně:
Pán Ježíš Kristus ustanoví úplně nový duchovní stav, jaký nikdy dosud neexistoval a

který bude vycházet ze sjednocení a spojení všech aspektů Přirozenosti Nejvyššího po inkorporaci hmotného těla Pána Ježíše Krista do Sebe. Proces této inkorporace byl popsán ve druhé kapitole této knihy. Jelikož podobné duchovní pojmání Boha nikdy dosud neexistovalo, nemohla existovat ani pravá jednotnost Duchovní mysli s vnitřní a zevní myslí. Byla to jen jednotnost možná nikoli skutečná. Pokud si vzpomínáte, slíbil Nejvyšší Svému Stvoření, že k tomu dojde PO té, až Jeho/Její Božství bude učiněno lidským procesem dříve popsaného křížení a až Jeho/Její lidství bude učiněno Božským. Tento proces až donedávna dokonán nebyl. Proto nemohla být taková Církev vybudována - až do nynější chvíle. Jelikož počátek i dokončení budování všeho musí nastat v tom nejnítěrnějším stavu nejdříve, ta Církev má být založena nejprve v duchovním světě nebes, za druhé pak v zprostředkujícím světě duchů, a pak, za třetí, v přírodním světě pravého Stvoření. Jednou ta Církev je ustanovena ve všech těchto světech, pak tehdy a jen tehdy se může něco provést se situací v zóně i se zónou vymístění. Budování té Církve nikterak neznamena založení jakési zevní organizace, jak to máte na vaší planetě. Značí to, že novou strukturou, novou přestavbou, novou transformací, plným věděním o nové podobě a obrazu Pána Ježíše Krista bude nadělena u všech nejprve Duchovní mysl, za druhé jejich vnitřní mysl, a posléze jejich zevnější mysl.

Nový Absolutní stav Pána Ježíše Krista, dříve Nejvyššího, vyžaduje zavedení nového, dosud zcela neznámého stavu, ba až dosud nemožného vztahu s Pánem Ježíšem Kristem. Aby se takový vztah stal možným (a mít takový vztah je věcí života a smrti), všichni v celém Stvoření a jeho multivesmíru projdou procesem nové duchovní transformace. V přítomné chvíli tento proces probíhá po celém Stvoření Pána Ježíše Krista. V konečném smyslu souvztaží princip Petra s touto nejzákladnější a životně nejzávažnější událostí, jaká se kdy započala ve Stvoření od samého začátku jeho jsoucnosti a bytí. Petr tedy v této souvislosti označuje nový duchovní stav ve Stvoření, který je výsledkem toho, že Pán Ježíš Kristus se stal vskutku a fakticky Pravým Jediným Nedělitelným Bohem Nejvyšším v procesu, popsaném v druhé kapitole této knihy.

Má Církev značí, že Duchovní mysl všech bude nadělena novou duchovností za účelem sjednocení s Pánem Ježíšem Kristem, takže se stane u všech to nejnítěrnější - a z něho i to vnitřní i zevní - svatyní Pána Ježíše Krista pro ustanovení s Ním/Ní nanejvýš soukromého, osobního a intimního vztahu. Takový poměr bude mít úžasný transformující účinek. Následkem toho každá vědomě cítící bytost bude moci získat zcela nový způsob sebepoznání, sebezazírání a sebeztožnění, který dosud nikomu nemohl přijít na mysl. Toto je to, co se míní pod založením „Mé Církve“. Můžete tedy vidět, že Pán Ježíš Kristus za Svého pobytu na vaší planetě oznámil uvedení této nové duchovní podmínky. Vztahovalo se to na dnešní dobu, nikoliv na dobu po Jeho/Její odchodu z planety Nula. „Petr“ nepředstavuje apoštola Petra v doslovném smyslu. „Církev“ neznamena nějakou hmotnou zevní organizaci a založení této církve neznamena, že má být na vaší planetě.

To, co namísto toho bylo na vaší planetě založeno, bylo tak zvané „křesťanství“ neboli „křesťanská církev“ - vnější, duchovní a politická organizace, ovládající své následovníky. Pokud si vzpomínáte, povstalo jméno „křesťané“ v Antiochii (viz. Skutky apoštolů, kapitola 11, verš 26 v Bibli Svaté). Toto jméno bylo dáno stoupencům Saulova (Pavlova) učení po jeho jednoročním vyučování v Antiochii. Tento termín vzal svůj počátek v zevnějších. Postupně byl převzat celým lidstvem. Od té doby označuje každého, kdo vyznává, že je následovníkem Kristova (ve skutečnosti však Pavlova) učení.

Termín „Křesťan“, „Křesťanství“ neboli „Křesťanská církev“ odráží odluku prvku Absolutní vnější mysli Nejvyššího, použitého v procesu početí Ježíše Krista v lůně Marie. Neobsahuje nic z Absolutní vnitřní mysli – „Ježíše“, ani z Absolutní duchovní mysli – „Pána“. Povolení užívat toho jména nebylo náhodné. Jeho přijetí odráží zfalšovanou, oddělenou a odloučenou pravdu, jakož i zradu celého křesťanského světa vůči pravé Podstatě Pána Ježíše Krista. Úplná nepřiměřenost obsahu a významu toho slova je zřejmá na první pohled. Pravda – „Kristus“ se vyznává, ale dobro – „Ježíš“, které vytváří život té pravdy, jakožto i duchovní manželství Lásky a Moudrosti, Dobra a Pravdy, Kladných skutků a Víry atd., a „Pán“ - vytvářející základ pravé duchovnosti neboli církve, vše je odvrženo a zrazeno negativním stavem. Sjednocení té Pravdy – „Krista“ s Dobrem – „Ježíšem“ a s Absolutní esencí a Substancí Boha Nejvyššího – „Pánem“, není vůbec vzato v úvahu. Na místo toho se doposud udržuje vynucená a násilná odluka. Toto je principem „Saula / Pavla“, ale nikoliv principem „Petra“.

Pán Ježíš Kristus na takovém znetvořeném principu, principu odluky, nikdy nebudoval žádnou církev, ani nějaký stav, ani cokoli jiného. Ta odloučenost byla přechodným stavem během pobytu Pána Ježíše Krista na naší planetě, do té doby, kdy došlo k dokončení procesu zbožštění, v evangeliích nazývaném oslavení. V té době došlo k znovusjednocení a zahájení vývoje nového duchovního stavu. Tento proces byl ukončen zcela nedávno, po provedení fúze hmotného těla Pána Ježíše Krista v povšečnosti Nejvyššího, který se tak stal Pánem Ježíšem Kristem. Proto od této chvíle značí slova „křesťan“, „křesťanství“, „křesťanská církev“ zfalšovanost pravdy o pravé přirozenosti Pána Ježíše Krista. Již není vhodné ani žádoucí nazývat se „Křesťany“. Doporučuje se nazývat se od tohoto okamžiku - podle svobodné vůle a volby - následovníky Pána Ježíše Krista. Říkejte: „Jsem následovník Pána Ježíše Krista“, namísto: „Jsem křesťan“. Prohlašovat, že jsi křesťanem, značí přiznávat se, že jsi v nepravdách. Pán Ježíš Kristus přítomného stavu není tentýž, jak Ho vyznávají křesťané. Jejich Ježíš Kristus je konglomerátem výmyslů Saula / Pavla a všech tak zvaných Otců křesťanské církve, kteří ještě více zprznili a překroutili to správné pojetí a chápání pravé Podstaty Pána Ježíše Krista.

A ačkoliv pronášet slova: „Já jsem následovníkem Pána Ježíše Krista“ je z hlediska požadavků vaší řeči pohodlné daleko méně, než říci: „Jsem křesťanem“, nicméně toto je pravda. Při zacházení s duchovními hodnotami, nestarejte se o mluvnická ani strukturální pravidla lidského jazyka. Jsou negativního původu.

Co se však týká jiných náboženství na naší planetě, došlo k jejich falzifikaci a zpitvoření buď v době Prvního příchodu Pána Ježíše Krista, nebo v procesu jejich ustanovení a vývoje. Jakékoliv pravdy duchovního a přírodního rázu, které obsahovala v sobě, byly Pánem Ježíšem Kristem z nich vyňaty, buď tenkrát, nebo později v procesu přenosu tohoto Nového zjevení. Jsou nyní zahrnuty v principech Nového zjevení. V současné době jsou tato náboženství bezvýznamná a nemají žádný smysl než ten, že jsouce negativního původu, drží lidi v otrockém podrobení negativnímu stavu. V těchto dnech neexistuje žádná výjimka k tomuto pravidlu. Jejich existence vyčerpala svou užitečnost a pro všechny praktické účely jsou tato náboženství mrtvá a postrádají jakýkoliv pravý duchovní život.

Následně po dokončení procesu fúze fyzického těla Ježíše Krista v povšečnosti Absolutní přirozenosti Nejvyššího, když se stal Pánem Ježíšem Kristem, vešel ve své jsoucnosti a bytí úplně nový duchovní stav. Tento nový duchovní stav způsobil, že se stala všechna až do té doby existující náboženství zcela zastaralá a nepotřebná, ledaže by se ještě chtěla napojit na Nové zjevení. Nenapojí-li se, pak se ukáže, že jejich

povaha je zpátečnická, protivící se všemu novému a lišícímu se od jejich vlastních systémů víry, zvláště pak stavějící se proti Novému zjevení. Stávají se tak hlavním nástrojem negativního stavu v jeho duchovním boji proti pozitivnímu stavu, zvláště pak proti nové duchovnosti a náležitému pojmání pravé Přírozenosti Pána Ježíše Krista.

Mějte se na pozoru, prosím, protože od tohoto okamžiku hlavní útok v této duchovní válce bude namířen proti správnému chápání a přijetí pravé Přírozenosti Pána Ježíše Krista, jak je zjevená v této knize. Stará náboženství na vaší planetě budou tomuto záměru sloužit velmi účinně. Jak víte, většina z nich vůbec neuznává Pána Ježíše Krista, a ta, co ano, mají zfalšovanou a zcela nevhodnou představu o Jeho/Její Přírozenosti. Nejarputilejšími nepřáteli Pána Ježíše Krista, jak se zde pojímá, budou ovšem takzvaní křesťané, a zvláště pak ti, co si říkají nově narození křesťané. Toto je tedy varování, že tomu tak vskutku bude.

Na závěr této kapitoly budou odhaleny důvody, pro které bylo dovoleno, aby došlo k všemu tomu, co je popsáno v této knize. Některé z těchto důvodů byly již zjeveny v obecných pojmech v deváté kapitole knihy „Hlavní ideje Nového zjevení“, na stránkách 124 až 145. Je radno, aby si čtenář osvěžil paměť opětovným přečtením zmíněné kapitoly, nebo ji přečetl v případě, že tak dosud neučinil, a to než by pokračoval ve čtení toho, co zde následuje.

(1)

Jak v té kapitole bylo zjeveno, účelem Prvního příchodu Pána Ježíše Krista nebylo eliminování negativního stavu. Většina lidí vlastně přišla o poznání opravdového smyslu toho příchodu.

Budiž nyní známo, že ve skutečnosti jeden z mnoha hlavních důvodů pro První příchod bylo připravení jeviště pro plné projevení pravého charakteru negativního stavu. Ten se nemůže projevit jenom prostým zapřením Boží existence, jak se snažili dokázat ateističtí filosofové pekel se svými vědátorskými přísluhovači. Je to jen jeden z mnoha méně důležitých způsobů, jaké užívá negativní stav. Každý ví, že negativní stav nenávidí Boha, v tomto případě Pána Ježíše Krista, a proto nic víc si nežádá, než přesvědčit lidi, že Boha není a že příběh života Pána Ježíše Krista na vaší planetě je pouhý mýtus, že šlo jen o obyčejnou lidskou bytost, snad i osvícenou, avšak přece jen nepřiliš odlišnou od jiného lidského tvora, a tudíž žádná božskost v Nám/Ní nebyla. Toto je příliš snadné. A přece velmi málo lidí je ochotno připustit, že pekla fabrikují mnoho rozličných náboženství a spiritualistických hnutí, jimiž a skrze něž svádějí lidi do zfalšované duchovnosti, a tak z nich činí věrné členy pekel pod oblíbenou rouškou služby Bohu nebo ve jménu Boha. Toto, přiznejme, je daleko těžší připustit, ale skutečná vychytralá povaha negativního stavu může přijít na povrch způsobem ještě daleko výraznějším.

Ještě obtížnější je uznat to, že pekla vynalezla způsob, jak infiltrovat pozemské učedníky Pána Ježíše Krista; nejprve Jidáše, později Pavla, a tak založila nejmocnější duchovní, kulturní, sociální, náboženské a politické hnutí pod jménem „Křesťanství“ či ve jménu Krista, vyznávající, že uctívá Pána Ježíše, či Pána Krista, ba dokonce i Pána Ježíše Krista (jako Syna Božího, a ne ve smyslu nynějšího pojmání Jeho/Její pravé Podstaty). Ovšem jejich původní zbraní byl Jidáš Iškariotský. On však spáchal sebevraždu, a tím jeho poslání selhalo šeredně. Žádný jiný apoštol nebyl s to zradit svého Nebeského Učitele. Petrovo osobní zapření mimo souvztažného významu toho zrazení, vysvětleného na začátku této kapitoly, netrvalo dlouho. Téhož dne, kdy zapřel Pána Ježíše Krista, pocítil lítost a kál se. Proto se později nehodil negativnímu stavu.

Negativní stav skládal velké naděje na Petrovo osobní zrazení, ale byl hořce zklamán jeho pokáním a návratem k Pánu Ježíši Kristu.

Nicméně, ačkoliv negativní stav je bláznivý, není však pitomý. Měl v zásobě ještě něco. Jednou z těchto rezerv byl Saul / Pavel. Jak bylo výše uvedeno, byl Šavel / Pavel hmotnou inkarnací velice chytrého démona, jehož počátečním posláním bylo blokovat skutky apoštolů. Zatím co v tomto ohledu všechny jiné prameny negativního stavu selhaly, jeho poslání bylo pozměněno, a tím mohl proniknout do řad apoštolů a ustanovit ve jménu Krista církev, která by posléze zcela a úplně zkazila své následovníky a jež by po tisíciletí úspěšně blokovala lidské chápání pravé Povahy Pána Ježíše Krista. Nechápe-li se tato přirozenost náležitě, pak se nemůže budovat ani vyvozovat skutečnost pravých duchovních principů, nauk a životního stylu v souladu s tou přirozeností. A jelikož osud a pozice každého závisí na tomto nejdůležitějším faktoru, je ztotožňování se s těmito nevhodnými a zfalšovanými duchovními koncepty známkou toho, že neodbytně dochází k sebeodsouzení k pobytu v peklech, neboli nakonec k zablokování cesty k pozitivnímu stavu.

Nyní je jasné, že v podobné situaci se může skutečná tvář negativního stavu nejlépe projevit; a poučení pro veškeré Stvoření se může stát nanejvýš pamětihodné a živoucí. Nezapomeňte, prosím, že aktivování negativního stavu bylo povoleno jen za jediným důležitým účelem: Aby se všemi poznalo, co se nemá volit.

Jak již mnohokrát bylo uvedeno v první porci Nového zjevení skrze tohoto prostředníka přenosu, je volba něco nevolit stejně tak životně nezbytná a důležitá jako mít výběr všech jiných voleb. Je nemožné provést volbu něco nevolit, není-li tu konkrétní, živý příklad toho něčeho. Protože se zde jedná o jeden z nejzákladnějších a nejdůležitějších duchovních principů, to jest o náležité chápání opravdové Přirozenosti Pána Ježíše Krista s následným ustanovením pravého vztahu s Ním/s Ní (vždyť je nemožné navázat takový poměr s něčím, není-li k dispozici znalost a chápání podstaty toho něčeho). Bylo jen samozřejmé a nutné dovolit všechna falšování ve věci chápání té Přirozenosti do největších extrémů (jako je příklad s „křesťanstvím“), aby tak byl dán příklad, jak nepojímat Přirozenost Pána Ježíše Krista a jaký nemít s Ním/Ní poměr.

Křesťanská církev neboli křesťanství tomuto účelu slouží přesně. Z příkladu křesťanů může každý po celém Stvoření vědět, co nevolit v tomto ohledu a jaké uctívání Pána Ježíše Krista není správné. Bez tohoto příkladu by se veškerému Stvoření nedostalo této důležité znalosti.

Proč je tak důležité mít právě tuto zvláštní znalost ?

Jak bylo již tak často připomenuto, je kvalita života obecně i ve všech svých zvláštnostech každého jedince závislá na jeho vztahu vůči vlastnímu Stvořiteli - Pánu Ježíši Kristu. Jelikož život byl původně stvořen Bohem Nejvyšším, jímž je Pán Ježíš Kristus, a jelikož pramenem pravého života je jeho Stvořitel, bude obsah, jakost a styl jedincova života záviset jedině na tom, jaký druh poměru, postoje a vztahu se vybere vůči zdroji toho života. Je jen logické, že tomu tak musí být. A je očividné, že nikdo jiný než Absolutní Pán Ježíš Kristus, který je životem Sám v Sobě a skrze Sebe, nemůže být pramenem jedincova života. Takže potvrzení platnosti jednotlivých životů se může díť jenom na základě jejich poměru vůči tomu prameni. Ale výběr jakéhokoliv vztahu k tomuto Absolutnímu zdroji se přenechává tomu, komu se žádá založit takový vztah. Jak jste si již jistě vědomí, může se skutečný a smysluplný vztah, ba vůbec jakýkoliv vztah, uskutečnit jenom na základě svobody výběru. Není možný

takový vztah z donucení nebo z nutnosti.

Svoboda volby je možná jen tehdy, jsou-li k dispozici všechny nekonečné rozmanitosti a způsoby výběrů. Schází-li nějaký druh výběru včetně negativního nebo odmítavého, pak to znamená, že jiné druhy volby se učiní z donucení nebo jsou způsobeny nutností. V takovém případě nejde o možnost výběru, ale o stav zotročení. Takže zde je jasně vidět, jak možnost volby něco nevolit je stejně důležitá a potřebná jako každá jiná volba.

Budiž nyní řečeno, že Pán Bůh Nejvyšší před tím, než čas a prostor čili Stvoření bylo stvořeno, předvídal, že v určitém bodě času a prostoru se vtělí v zóny vymístění a na planetě Nula. Z toho postavení později dozraje úplně nové pojmání Pána Boha Nejvyššího. Stane se plností formy, obsahu, esence a substance Pána Ježíše Krista. V předvídání této základní, životně nezbytné a osudně rozhodující události byl nastolen stav na vaší planetě, který slouží jako ilustrace, používající konkrétní a životní události v životě lidských tvorů, dávající příklad toho, jaký vztah nemít vůči Pánu Ježíši Kristu. Křesťanství ve vší své úplnosti se stalo takovým příkladem.

Z toho důvodu bylo povoleno, aby Křesťanství zradilo Pána Ježíše Krista. Proto namísto, aby se církev budovala na principu Petrově, byla vybudována na principu Šavla / Pavla.

Stvoření nyní zná, jaký je správný a náležitý poměr vůči Pánu Ježíši Kristu, bez upadnutí do pastí nevhodné volby. Jakmile se toto poučení získalo, mohlo dojít k fúzi a integraci hmotného těla Pána Ježíše Krista, těla učiněného Božským, a tak mohl do jsoucná a bytí vstoupit úplně nový duchovní stav. Každý takový nový stav, zvláště týká-li se věčné změny v samé Přirozenosti Stvořitele, vyžaduje, aby mu předcházelo projevení se všech možných výběrů, které nemožno použít v tomto novém stavu. Jde totiž o to, aby se uznalo, že jakýkoliv nový stav a každá nová podmínka vyžadují transformativní pozměnění všeho, co se bude vztahovat k tomuto novému stavu. Není možné mít k němu vztah starým, i když dříve náležitým způsobem. Žádný správný a trvalý poměr s něčím novým a odlišným nelze navázat použitím zastaralých cest a způsobů. Jeho povaha je od základu odlišná, a proto vyžaduje fundamentálně jiná přístup, dosud nedostupný a nepochopitelný.

Takže jakmile Pán Ježíš Kristus uskutečnil tuto nejvnitřnější, vnitřní i vnější změnu Svě Přirozenosti a poté, co byly poznány všechny příklady, učící, jaký nemít poměr k této od základu změněné Přirozenosti, mohl být zahájen proces, ve kterém mohou být všichni členové Stvoření přiváděni do stavu restruktury, přestavby, obnovení a transformace myslí a celých osobností. Toto je nezbytné pro jejich přizpůsobení a k tomu, aby bylo pro ně možno budovat tento nový vztah k Absolutnímu zdroji jejich života - k Pánu Ježíši Kristu. Jak bylo již dříve uvedeno, započal tento základní a nanejvýš důležitý pochod nejprve v duchovním světě, potom v mezisvětě, posléze v přírodním světě opravdového Stvoření. Až bude dovršen zde, pak začne plný dosah tohoto nového stavu být pociťován po celé zóně vymístění a později i na planetě Nula. V přítomné době jen nepatrnému počtu jedinců je dovoleno procházet touto změnou, aby tak sloužili jako příklad pro budoucí dopad těchto událostí na veškerou zónu vymístění. Proto bylo dříve sděleno, že následky a dosah tohoto nového duchovního stavu, totiž fundamentální změna v pojmání Přirozenosti Pána Ježíše Krista, zatřese základy veškerého Stvoření, zónou vymístění se všemi jejími obyvateli, a to po dobu všech příštích eónů.

(2)

Negativní stav se nemůže eliminovat, dokud není dovoleno, aby se jeho povaha ve své úplnosti projevila a dokud by nevstoupila do plného vědomí všeho Stvoření a jeho zkušenosti by nebyly uloženy v povšechnosti veškerenstva čili v té jeho oblasti, která se v Bibli Svaté nazývá jezerem ohně a síry.

Došlo-li by k tomuto vyřazení předčasně, nemohly by se odhalit některé skryté, a tím i nebezpečnější aspekty jeho povahy. Byla by proto k dispozici jen velmi povrchní znalost jeho celé podstaty, nedostatečná pro náležitou odpověď na otázku, jaký by byl život, kdyby nebyl odvozen z pravého pozitivního stavu, z Pána Ježíše Krista a z pravých duchovních principů, neboli kdyby byl odvozen z falešných bohů a nesprávných duchovních zásad. Tím by veškeré Stvoření postrádalo náležitou znalost všech možností výběru, které má k dispozici. Nemohlo by učinit rozumné a vhodné volby v těchto nejzákladnějších duchovních záležitostech. Neboť by nemělo dost pevné základy pro takové volení.

Plné ocenění pravé povahy pozitivního stavu, vycházející z Přirozenosti svého Stvořitele, Pána Ježíše Krista, by nebylo možno prožít bez porovnání s tím, co není z pozitivního stavu čili z Pána Ježíše Krista. Je nutno proto negativnímu stavu dovolit, aby vzkvétal ve všech svých potenciálech, aby členové pozitivního stavu zcela a úplně rozeznali fundamentální odlišnost mezi těmito dvěma stavy. Majíc takovou možnost srovnání, může se učinit volba založená na jistotě a přímém prožitku toho nejžádoucnějšího a nejpotřebnějšího, nikoliv na tom, co se zakládá na donucení a nutnosti. Máte-li možnost jenom jednoho výběru, totiž jen pozitivního, je to totéž, jako nemít vůbec žádný. Jste takřka otrokem pouze jediné volby. Na takovém vynuceném výběru nelze budovat vztah, založený na lásce a vzájemnosti.

Pán Ježíš Kristus je životem pozitivního stavu. Je tedy jen samozřejmé, že každé srovnání má být s životem, který buď popírá Pána Ježíše Krista úplně (jak to činí ateisté a nekřesťanská náboženství), nebo který nemá to správné pojmání Jeho/Její pravé Přirozenosti, anebo falšuje a znetvořuje řádné chápání a přijetí této Přirozenosti. Křesťanství a všechna křesťanská náboženství tomuto účelu slouží dobře. To je jeden z důvodů, proč bylo dovoleno, aby došlo k jejich existenci.

(3)

V „Základech lidské duchovnosti“ - zcela první to knize předešlé dávky Nového zjevení - bylo odhaleno, že vaší planetě byla určena role konkrétní a zkušenostní ilustrace pravé povahy negativního stavu s několika ideami o povaze stavu pozitivního. Kvůli této zvláštní pozici planety Nula bylo dovoleno, aby negativní stav se aktivoval a ujal se vlády právě zde. Připomeňme si, že lidé, kteří jsou zodpovědní za tuto aktivaci, se nazývali pseudotvůrci. Ti se stali plnomocnými vládci zóny vymístění, planety Nula a veškerého negativního stavu.

S ohledem na to, že negativní stav byl započat v extrémně zevním stupni zevnějšnosti přírodního světa (v zevnějšnostech zevnějšnosti) - a vaše planeta toto postavení přece zaujímá - musí se na ní projevit všechny děsivé, následky aktivace negativního stavu způsobem jedinečně možným, použitelným v extrémně zevním stavu: Konkrétním, hmatatelným a zevnějším životním stylem všech jeho účastníků. Tím je znázornění negativního stavu na vaší úrovni odrazem zevní organizace struktury jeho povahy. Ať se přenáší na vaši planetu cokoliv z duchovních nebo pseudoduchovních idejí, povahou svého postavení, všechny tyto ideje se prezentují ne natolik duchovně a niterně, ale namísto toho všemožnými formami zevních organizačních snah. Lidští tvorové mají sklon se organizovat kolem takových idejí ve formy náboženství, společností, bratrských jednot, sesterství, politických stran, kmenů, států, zemí atd.

Zavádějí kolem těch idejí všelijaké konvence, tradice, zvyky a obřady, jejichž údržba, zvětňování a podporování se stává převládajícím životním stylem všech, co jsou částí té které organizace. Dochází pak k tomu, že obsah těch idejí ztrácí svůj původní význam a účel a na místo toho je nahrazen těmi konvencemi, tradicemi a zvyky, které se mají dodržovat, uctívat a vyvyšovat za každou cenu, ne pro obsah těch idejí, ale v zájmu jejich forem, odrážených v zevních organizacích. Má se za to, že takovýto postoj je splněním duchovních požadavků. Nejsou tu žádné vnitřní či niterné zřetele, a pokud jsou, neupřednostňují se, nýbrž se podrobují zevním nárokům. Taková je povaha negativního stavu.

Proto vše, co je psáno například v Bibli Svaté, bere se doslovně, nehledě na to, že Pán Ježíš Kristus jasně upozorňoval každého během Svého pozemského pobytu, že vše, co bylo řečeno, bylo podobenstvím a souvztažnostmi. Co lidští tvorové se stále zdráhají přiznat a přijmout, je to, že každé slovo vyřčené Pánem Ježíšem Kristem během pobytu na vaší planetě nemá vůbec žádný literární smysl. I když ty výroky jsou proneseny prostým, doslovným způsobem, žádný doslovný význam v nich není. Nikdy nebyly míněny doslovně. Prostým důvodem této situace je zřejmá skutečnost, že tehdy na vaší planetě se nemohly žádné přímé, vskutku duchovní ideje vyjádřit nebo pochopit, neboť byla v krajně zevnějším postavení.

Uvažte, prosím, že jakákoliv duchovní idea má vždy niternou, vnitřní povahu. Proto se může zachytit, podržet, pochopit a stát se pramenem něčeho života pouze v jeho niternosti, v nejvnitřnější Duchovní mysli. Většina lidských tvorů přehlížela však tento důležitý fakt. Skutečností je, že jedním z hlavních úsilí negativního stavu v tomto ohledu bylo potlačit či odebrat z mysli lidí vědomí toho, že literární smysl výroků v Bibli Svaté nemá žádný duchovní význam, že tento smysl byl užít k tomu, aby zamaskoval v něm obsažené pravé duchovní ideje. Největší důraz se vždy klade na doslovný smysl.

Některá fundamentalistická křesťanská náboženství a Mormoni se pyšní svým ohavným zdůrazňováním literárního a vnějšího přístupu k věcem napsaným a řečeným v Bibli Svaté, zvláště pak v listech apoštolů, obzvláště Pavlových. Bylo to Pavlovou úlohou, držet lidi v zevněžnostech a aby nebyl povšimnut niterný smysl. A tak potlačila v tomto ohledu Pavlova slova Slovo Pána Ježíše Krista, jenž odrazil od takového doslovného pojmání duchovních idejí. Toto bylo dovoleno, aby veškeré Stvoření názorně vidělo, co se stane, když se literární smysl Bible Svaté bere doslovně a ne duchovně, když se celé duchovní hnutí buduje ve formě Křesťanské církve na takových zevněžních premisách; jaký druh životního stylu vstupuje v jsoucnost a bytí, je-li založen na takovém zfalšovaném pojmání; a kam dojde lidský život na planetě Nula, řídí-li se podle takového zevněžního, literárního smyslu.

Poučení zde spočívá v trvalém porozumění toho, že nic vskutku duchovního a pozitivního nemůže být započato v zevněžsku, v zevní mysli. Funkce zevněžší mysli a slov nikdy nebyla považována za vhodnou pro účel takového započetí. Jejím účelem a funkcí je znázornění, projevení a zpřítomnění důsledků, následků a výsledků každé ideje počaté v tom, co je nevnitřnější. Opětovně se vám připomíná, že zásadou je zde jít vždy z vnitřku do zevněžsku, nikdy z vnějšku do nitra, vyjma případů, kdy jde o zpětnou vazbu všech následků, důsledků a výsledků toho, co bylo ve vniternosti započato. Slouží tudíž jako poučení, zjištění, co se stane, vyzdvihne-li se takovýto zvrhlý, obrácený směr a stává se dominujícím životním stylem na celé planetě.

A jelikož hlavní duchovní ideou je idea náležitého chápání Přirozenosti Pána Ježíše Krista, právě tato idea se stane hlavním terčem překroucení ze strany negativního stavu jak na vaší planetě, tak i všude jinde v zóně vymístění. Tímto se zase dává

celému Stvoření ponětí toho, že by se nemělo volit vyvozování významu a účelu z něčeho, co nemá žádný význam ani účel - totiž z negativního stavu a z jeho zdůrazňování doslovného smyslu. Toto je dalším důvodem, proč bylo dovoleno, aby došlo ke zradě křesťanství na vaší planetě.

(4)

Jak si vzpomínáte z předchozí kapitoly, nebyl až donedávna dokončen proces fúze a integrace hmotného těla Ježíše Krista v povšečnosti Božské esence a Božské substance Boha Nejvyššího, který dal uzrát docela novému, dosud neznámému duchovnímu stavu a procesu - Pánu Ježíši Kristu. Ve skutečnosti tento sestává, kromě jiných věcí, z internalizace všech prvků toho těla ze stavu jejich zevnějšností. Stav zevnějšnosti ve svém nejzazším smyslu byl plodem negativního stavu. Nic z negativního stavu nemůže být pojato stavem absolutně pozitivním. V případě takového přijetí by již nebyl absolutně kladným.

Bylo proto nutno krůček za krůčkem geneticky, duchovně, mentálně i všemi jinými prostředky, dostupnými jenom Pánu Ježíši Kristu, nově uspořádat, nahradit, znovu propojit a transformovat všechny tyto prvky, a učinit to tak, aby se oprostily od všech negativních souznaků, určených jejich zevní povahou, ale zároveň, aby se zachovala jejich schopnost přežít v negativním stavu, jako by byly z jeho vlastního prostředí a jeho původu. Zachování schopnosti přežití je velmi důležitým předpokladem, neboť to dává Pánu Ježíši Kristu možnost vejít do negativního stavu kdykoliv a kdekoliv, aniž by co ztratil ze Své Absolutní přirozenosti a aniž by přitom vyhladil Svou pouhou přítomností životy členů negativního stavu.

Budiž nyní řečeno, že hmotné tělo Pána Ježíše Krista má určitý stupeň afinity k zóně vymístění, zvláště pak k vaší planetě. Kdyby byla odhalena pravá budoucí Přirozenost Pána Ježíše Krista v době krátce po Jeho/Její vzkříšení a odchodu do duchovního světa, a taky dávno před tím, než došlo k fúzi a unifikaci, pak by bývalo možné usoudit, že pravý niterný stav je ve skutečnosti zevním stavem. A proto nemůže existovat žádný vnitřní smysl, žádný niterný stav a žádná opravdová duchovnost. Všechn smysl a účel života byl by navěky připadl zóně vymístění a jejímu zevnímu stupni. Bývalo by došlo k úplnému ztotožnění se s tímto konceptem a žádná změna tohoto pojetí by se navždy nemohla uskutečnit. Za takových okolností byli by všichni na věčné časy odsouzeni zůstat v naprosté slepotě vůči všem pravdám. Vlastně v podobném případě by se mohlo mít za to, že falešnosti jsou pravda, a vymanění se z toho stavu by bylo nemožné. Každý by zůstal uvězněn v těchto podmínkách navždycky.

Kdyby se mělo za to, že Pán Ježíš Kristus je jen Absolutní stav zevnějšnosti, pak by se pro žádnou věc nemohl získat pravý smysl a účel. To by znamenalo, že v Božství a v povšečnosti dřívější přirozenosti Nejvyššího došlo k zredukování či vyprázdnění na úroveň stavu přírodně - zevnějšího, nebo - v nejkrajnějším smyslu - do negativního stavu. Nejvyšší by se tak stal negativním. V takovém případě by devastující pozice, obrácená vzhůru nohama, mohla trvat navěky. Negativní stav by se považoval za vpravdě pozitivní a pozitivní za záporný - vždyť konec konců Ježíš Kristus přišel z pozitivního stavu a dal přednost stavu negativnímu, a to až tak, že vzal s Sebou hmotné tělo negativního stavu. Proto zřejmě miluje negativní stav, který přijal do Sebe, posvětil jej a v něm se zjevil Svému lidu.

Takový závěr znamená spáchání neodpuštělného hříchu. Jakmile se někdo ztotožní s tímto zpropadeným názorem z pozice integrace negativního stavu do povšečnosti Pána Ježíše Krista, ten navěky sám sebe odsuzuje k pobytu v negativním stavu. Aby

se zabránilo této možnosti dojít kdy plodného dozrání, Pán Ježíš Kristus zajistil, aby pravá přirozenost Jeho/Její Esence a Substance, jakožto i osud Jeho/Jejího hmotného těla byly utajeny až do té chvíle, kdy by se úplná transformace toho těla zcela dovršila a dokonala jeho fúze a konečná integrace v Jeho/Její Absolutním Stavě. Jelikož tento proces probíhá směrem z vnitřku navenek, žádná inkorporace něčeho negativního do Absolutního se nemůže udát, jak by tomu bylo s procesem jdoucím zvenčí dovnitř.

Musíte si uvědomit, že je nesmírně obtížné vyjádřit vše, co je zde zjevované, vašim značně omezeným jazykem v jeho pojmech. Není ve vašem slovníku slov, jež by aspoň drobet umožnila pochopitelné vyličení toho, co se událo v tomto procesu.

Bylo tedy nutno povolit, aby křesťanské hnutí vstoupilo do hry - vyjádřeno vašimi slovy - a aby byla Přirozenost Pána Ježíše Krista pojata jako rozpojená, nesjednocená a rozštěpená na tři osoby: Otce, Syna a Duchu Svatého - a tak, aby se ustanovily zfalšované procedury uctívání Boha. Z pozice odluky nemůže dojít k znesvěcení. Jednou se taková odluka provede, pak se již neuctívá pravý Bůh, ale něco, co v pravé v skutečnosti neexistuje. Uctívat něco neexistující znamená uctívat nic. Opakuje se: Žádná profanace a žádný neodpustitelný hřích nemůže být spáchán v takové bohoslužbě. Z této pozice, jakmile se dovršilo zbožštění toho těla a úplná jednotnost byla zajištěna, může se pak začít s procesem eliminace negativního stavu z nitra jeho vlastního jsoucna a bytí. Všichni účastníci negativního stavu si mohou nadále zachovat příležitost ke spasení tím, že přijmou tento fakt o Pánu Ježíši Kristu a podřídí se Mu/Jí kvůli znovuuspořádání, přebudování, obnovení, uzdravení, transformaci, vzkříšení a nadělení novým životním stylem v souladu s Novým duchovním stavem. Zde je jasné, proč povolit tuto situaci na vaší planetě bylo logické.

(5)

Ve Zjevení Ježíše Krista přes Jana, v kapitole 10 ve verši 7 je uvedeno:

„Ale ve dnech, kdy zazní sedmý anděl, ve chvíli před jeho zatroubením, naplní se Boží tajemství, jak je Bůh oznámil Svým služebníkům prorokům.“

A v kapitole 11 ve verši 15 ve stejné knize se píše toto :

„Tehdy zatroubil sedmý anděl. A ozvaly se mocné hlasy v nebi hlásající: Království tohoto světa stala se královstvími našeho Pána a Jeho Krista a On bude kralovat na věky věků.“

„Ve dnech, kdy zazní sedmý anděl“, označuje dosažení plnosti předešlého duchovního stavu a vyčerpání jeho užitečnosti. „Ve chvíli před jeho zatroubením“ znamená okamžik těsně před započítím následujícího kroku. „Naplní se Boží tajemství“ značí završení procesu fúze, integrace, unifikace a hybridizace všech prvků Ježíše Krista v povšečnosti Absolutní přirozenosti Nejvyššího a to, že se stal tím pravým Pánem Ježíšem Kristem se zcela novou, dosud nedosažitelnou Přirozeností. „Jak je Bůh oznámil Svým služebníkům prorokům“ znamená Jeho/Její příslib celému Stvoření, učiněný před zahájením existence času a prostoru a než byla dovolena aktivace negativního stavu.

Povšimněte si, prosím, že k dalšímu kroku, po zaznění sedmého anděla, nemůže dojít dříve, než se „naplní Boží tajemství“. Pán Ježíš Kristus je Absolutním vzorem pro všechny nutné změny, které doprovází neustálý duchovní pokrok. Je Absolutním

prototypem. Poskytuje způsob, obsah, formu, prostředky, intenzitu i rozsah těchto nutných změn. Takže nic fundamentálně význačného se nemůže docílit, co se týká hlubokého ovlivnění veškerého Stvoření a zóny vymístění, dokud se nedokončil proces, popsany v druhé kapitole této knihy a předpovězený ve výroci Bible Sváté (shora citované verše), probíhající v Nejvyšším, kdy Nejvyšší se stal plností Pána Ježíše Krista.

Tato situace odráží duchovní princip, podle něhož každá změna musí započít v nejnítěrnější oblasti jsoucna a bytí a která se má postupně šířit po veškerém Stvoření až do nejzazších okrajů. Kdykoliv má uzrát nový, zcela odlišný duchovní stav, musí být započat v Nejnítěrnějším nejnítěrnějšího - v Bohu Nejvyšším. Nikde nemůže dojít ke změnám, zvláště pak změnám tak význačné velikosti, dokud se nevytvoří náležitá řada podmínek uvnitř samotné Přirozenosti Nejvyššího. Představit si a pochopit toto je pro vás nesmírná těžké.

Změna, k níž došlo uvnitř Přirozenosti Nejvyššího, byla vpojení, fúze a inkorporace v Jeho/Její povšechnost něčeho, co tam bylo jen potenciálně, faktem slibu, učiněného před stvořením času a prostoru, nikoliv něčeho konkrétně skutečného. Pomocí hmotného těla Ježíše Krista dosáhl Nejvyšší podobu docela jiného stupně, stav se tak Pánem Ježíšem Kristem.

Jak si jistě vzpomínáte, prvním krokem v tomto procesu bylo odloučení určitého prvku z Absolutní vnější mysli – „Krista“ a provedení jeho fúze procesem křížení se dvěma elementy vzaty z Marie a Josefa, které již svou fúzi prodělaly. S následnou fúzí duševnosti z prvku Absolutní vnitřní mysli Nejvyššího – „Ježíše“ vstoupil v jsoucno a bytí Nový hybrid - Ježíš Kristus.

Dalším krokem bylo získat třetí element, vzatý z Absolutní nejnítěrnější duchovní mysli (dříve nazývané Vnitřní mysl) Nejvyššího – „Pána“, a spojit jej s dosavadními částmi toho Hybridu. Tomuto procesu předchází vyčištění, očista a osvobození elementů vzatých z Marie a Josefa od všech druhů zla a falešností, v nich obsažených. Toto se děje pomocí tajemného procesu jejich zvnitřnění - v bojích s negativním stavem a s jeho pokušením - do celku: Nejvyšší - Ježíš Kristus. Tento krok odráží jinou formu křížení. Jejím výsledkem je úplně nový Absolutní duchovní stav - Pán Ježíš Kristus. V tomto stavu všichni činitelé, souvztažící se vším, jsou ustanoveni a uskutečňuje se přímé spojení se všemi úrovněmi Stvoření, vědomě cítící mysli a zóny vymístění. Nyní se Pán Ježíš Kristus může napojit přímo nejen na nejnítěrnější Duchovní mysl všech, což stejně vždy bylo, ale také na jejich vnitřní mysl, na zevní mysl a prostřednictvím těch prvků, které do Sebe vzal od Marie a Josefa - též na zónu vymístění a pseudotvůrci zfabrikovanou pseudomysl.

Tato nová situace uvádí celé Stvoření do stavu připravenosti pro započatí nového nejdůležitějšího stadia pokročení, ohlášeného zazněním sedmého anděla. „Mocné hlasy v nebi“ označují tu nejnítěrnější Duchovní mysl všech a veškerý duchovní svět pozitivního stavu („nebe“), jenž přiznává, uznává, chápe a přijímá skutečnost Nového duchovního stavu.

„Království tohoto světa“ neznamenaají politické země na planetě Nula, jak by naznačoval doslovný smysl a jak by většina křesťanů tato slova vykládala. Označují celý mezisvět, celý přírodní svět a jim odpovídající vnitřní a zevní mysl všech. Že „se stala královstvími Pána a Jeho Krista“, znamená, že byla sjednocena v nejnítěrnější Duchovní mysli, kde dlí Pán Ježíš Kristus, a s Absolutní zevní myslí Pána Ježíše Krista – „Jeho Krista“, což se vztahuje přímo na zónu vymístění, všechna pekla a planetu

Nula (vaši planetu). Nyní veškeré Stvoření a celá zóna vymístění se všemi svými elementy jsou pod přímou vládou Pána Ježíše Krista.

Předčasné zjevení významu a obsahu tohoto tajemství, ukrytého v doslovném smyslu Bible Svaté, který nemá sám o sobě nijaký význam, dalo by negativnímu stavu ohromnou příležitost pro přípravu k této události, a tím i možnost zkomplikovat, ne-li zcela podrýt, tento proces. Jedinou věc, kterou věděl negativní stav jako i každý v pozitivním stavu a na vaši planetě, bylo to, že existovalo určité hluboké tajemství Boží a o Bohu. Ale v čem bylo to tajemství, k čemu se přesně vztahovalo, kde, kdy a jak se má uskutečnit, nikdo nevěděl až do nynějška, kdy tento proces byl úspěšně dokončen.

Bylo proto v době, kdy tento proces fúze probíhal, Pánem Ježíšem Kristem dovoleno, aby v otázce Boha a Ježíše Krista uzrála obrovská zvrácenost ve formě křesťanství a všech jiných náboženství, aby tak nebylo žádné myšlivo umožněno zvědět, co se o Bohu utahuje, a tím nemohlo dojít k osudovému přerušení tohoto procesu. Tak byl každý veden k vnějšímu, doslovnému výkladu těchto tvrzení v Bibli Svaté, aniž by kdo aspoň zdaleka vytušil pravý vnitřní duchovní smysl. V tomto je jeden z nejzávažnějších důvodů, proč Pán Ježíš Kristus dovolil, aby došlo ke zradě křesťanství i všech jiných náboženství. Bylo to věcí svrchované bezpečnosti, v zájmu konečného spasení všech z otroctví a poroby v negativním stavu a za účelem úplné konečné eliminace samého negativního stavu. Kdyby negativnímu stavu byly známy tato skrytost a to tajemství, vynalezl by tak ukrutně ohavné způsoby k zmaření tohoto procesu, že by to přivedlo k úplnému a věčnému vyhlazení veškeré zóny vymístění, planety Nula a všech jejích obyvatel.

(6)

Jak vidíte, jednou z nejzákladnějších výsad, které se těší všichni ve Stvoření Pána Ježíše Krista i v zóně vymístění, jakožto i na planetě Nula, je svoboda výběru. Tento princip působí v každém hlubokém smyslu pro nezávislost a zodpovědnost. Je to hlavním stavebním kamenem, na němž jsou všechny vztahy budovány a utvářeny. Vskutku významný, uspokojivý a vyhovující vztah může být budován jen na základě svobody volby. Toto je zvláště pravdou ve vztahu k Pánu Ježíši Kristu. Jsa ve stavu Absolutní svobody výběru, rozhodl se Pán Ježíš Kristus stvořit Své Stvoření, vstoupit do zóny vymístění a na planetu Nula, podrobit se všem výše uvedeným procesům a nadělit všechny žijící entity stejným a nejvíce rozhodujícím atributem - svobodou volby.

Požadavkem tohoto atributu zajisté je, aby si každá vědomě cítící entita utvořila vztah ke všem, zvláště pak k svému Stvořiteli - Pánu Ježíši Kristu, na základě této svobody výběru. A tak má každý svobodu volit vztah, postoj, přístup či chování, pocit či způsob myšlení, jaký chce ustanovit a mít vůči Pánu Ježíši Kristu, jakožto i vůči všem ostatním bytostem.

Jak již bylo výše uvedeno zde a též v předešlých knihách zprostředkovatele tohoto přenosu, závisí číkoliv duchovní profil a jakost života na svobodných výběrech, které se činí vůči Pánu Ježíši Kristu. Tímto se určí postavení a místo, které zaujme v hierarchii duchovního uspořádání Stvoření. To také určuje, zda je členem pozitivního stavu nebo otrokem negativního stavu. V tomto ohledu žádný jiný činitel není tak důležitý jako tento faktor. Ale toto umístění musí být ze svobodné volby, ne z něčeho jiného. Z výše uvedeného je zřejmé, že nejdůležitějším svobodným výběrem ze všech, které může kdo učinit, je volba přijmout či odmítnout pravou Novou přirozenost Pána Ježíše Krista. Potvrzení platnosti tohoto výběru, jakož i jakéhokoliv jiného, je možné jen skrze jeho důsledky, následky a výsledky. Není možné mít pocit svobody výběru, neprožije-li se jasně vše, co je důsledkem, výsledkem a následkem takové svobody. A

toto je zodpovědnost, součást svobody. Jednou výběr je proveden, pak musí přirozeně přinést své ovoce.

Jak víte, všem, co volí, mají být dostupné všechny druhy výběrů. Totéž platí i o důsledcích, výsledcích a následcích. Ale jak se má vědět, co se má volit, nejsou-li po ruce zkušenostní příklady následků takových výběrů? Odpověď je v dovolení určitým dobrovolníkům učinit i ty nejzápornější a nejhnusnější druhy výběru a zobrazit tak vlastními živoucími příklady jejich důsledky, výsledky a následky. Planeta Nula byla založena právě pro tento účel. Na této planetě se vtělil Pán Ježíš Kristus. Proto je to zde, na této planetě, kde je lidským tvorům dovoleno mrzačit, pitvořit, znetvořovat a zfalšovávat vše, ale nejzávažněji řádné chápání a vztah vůči pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista.

Jakmile došlo k tomuto rozhodujícímu výběru ze strany křesťanství a všech ostatních náboženství na vaší planetě, bylo možno jeho výsledky ukázat na příkladě, zpřítomnit je a projevit za účelem důležitého duchovního poučení pro každého ve veškerém Stvoření. Nyní každý ve Stvoření může živě a zcela konkrétně vidět, co se stane, zvolí-li se znetvořeniny, falešnosti a zvrácenosti s ohledem na Přirozenost Pána Ježíše Krista. Budiž zopakováno řečené na začátku této kapitoly: Je zde dána jasná možnost výběru, co se nemá volit. Všechny politické, ekonomické, sociální, rasové, náboženské a jakékoliv jiné revoluční změny, rozruchy a pohromy; všechny choroby, nemoci, nevolnosti; všechny zločiny, ubohosti, utrpení a co vše tam jen nemáte v takové hojnosti, nejsou nic jiného než výsledky, důsledky a následky této ničivé volby.

Pro mnohé bude obtížné toto sdělení polknout, užito vašeho jazyka. Přesto kdyby se jen dokázali aspoň na jeden okamžik zastavit a vážně zamyslet, poznali by snadno a jasně, že jde o skutečnou pravdu. Je-li nejdůležitější a životně nejvíce rozhodující volba voleb to, jaký mít vztah k Pánu Ježíši Kristu, vlastnímu Stvořiteli, je-li pramenem opravdového života Pán Ježíš Kristus, pak takový výběr musí rozhodnout o všech aspektech života do největších podrobností. Je tomu tak bez jakékoliv výjimky a vyloučení čehokoliv. Lidé na vaší planetě mají vesměs velmi ošklivý zvyk považovat politické, hospodářské, sociální a podobné události za nemající duchovní relevanci. Myslí, že tento vztah k duchovním záležitostem možno nalézt jen v náboženství a ve všem, co souvisí přímo s uctíváním Boha. Neradi připustí existenci toho důležitého faktu, že všechny události života, ať individuálního nebo celého lidstva, na planetě, ve sluneční soustavě, v galaxiích či ve vesmírech neboli multivesmírech, ba i ve veškerém Stvoření - mají vždy duchovní souvztažnost. Duchovní ideje jsou základnou pro všechny běžné události. Proto jejich obsah, manifestace a výsledek jsou vždy určeny duchovním postojem těch, kdo se těmito ideami zabývají. Odmítnutí či znetvoření správných duchovních pojmů, které jsou za vším, vede ke zhoubným následkům, jak je to vidět v dějinách lidstva na vaší planetě. A přece toto je přesně jediný důvod, proč všechny tyto věci jsou dovoleny na vaší planetě. Z nich se každý ve Stvoření může poučit o tom, jaké jsou následky takového odmítnutí či zvrácenosti a znetvoření fundamentálních duchovních principů.

(7)

Křesťanství a všechna křesťanská, stejně jako všechna jiná náboženství na planetě Nula slouží dvěma hlavním účelům:

(a)

Jako hlavní zbraň v rukou negativního stavu pro sabotáž a ničení všech tvořivých snah Pána Ježíše Krista a všech členů pozitivního stavu. Jak víte, nejlepší způsob bojování proti Bohu je, takřka, ve jménu Božím. Tak se stává, že jméno Boží či Ježíše

Krista se bere a staví se do čela většiny, ne-li všech, pekelných idejí, a pak se velmi přesvědčivě předkládá všem ve Stvoření a v zóně vymístění. Cílem zde je zmást lidi, nebo aspoň zasít v nich zrnko pochybnosti. Vždy říká-li Bůh, že se něco má udělat, pak to raději dělejme, jinak bude zle.

Povšimněte si, prosím, že tento apel má hlavní formu strachu z potrestání věčným pekelným ohněm. Nevěříš-li slepě a nesleduješ-li poslušně, co se požaduje ve jménu Božím nebo jménem Ježíše Krista, budeš jistě neodvolatelně potrestán a odsouzen hořet plamenem pekelným, způsobem nejbolestnějším a nejzlomyslnějším. Toto zvláště platí pro křesťanská náboženství. Kázat o pekelném ohni a síře je nejběžnější kratochvílí mnoha kazatelů. Jak vidno, lásky zde je nepřiliš mnoho, ale zato dává se darem hojnost strachu. Veškerá pekelná filosofie je založena na strachu a trestu. Do lidské mysli od kolébky až do hrobu je vštěpováno: Boj se Boha, jinak budeš hořet v ohni pekel navěky. Jaký to „pěkně“ sadistický bůh je křesťany a jinými uctíván !

(b)

Je hlavním nástrojem poučení pro všechny ve Stvoření Pána Ježíše Krista o tom, co se stane, přistupuje-li se k Pánu Ježíši Kristu ne z pozice opravdové lásky, nýbrž z pozice strachu a trestu, a kdy se to vyžaduje ve jménu Boha nebo Ježíše Krista. A nejen to: Napovídá, co se vskutku stane, věří-li se se vši vážností, že toto je jediný způsob, jak přistupovat k Bohu. Venkoncem, sama Svatá Bible stále nabádá, abychom se Boha báli a Jej slavili. Zde máme další názornou ilustraci a poučení pro všechny, co se stane, berou-li se tvrzení takových knih jako je Bible Svatá doslovně a ne podle souvztažností a duchovně, v jejich vnitřním smyslu. Takový postoj je nesmírně tragický, jak o tom svědčí historie krvavých náboženských válek na vaší planetě. Pro toto důležité poučení bylo dovoleno těmto věcem plodně dozrát.

(8)

Zrada křesťanství byla povolena Pánem Ježíšem Kristem v zájmu spasení všech těch, co byli ochotnými udržovateli a účastníky negativního stavu od samé chvíle počátku jeho aktivace až do samého posledního momentu jeho existence, a také kvůli těm, kdo žijí ve všech peklech, zfabrikovaných pseudotvůrci, jakožto i kvůli samotným pseudotvůrcům. Toto je tajemství, které nebylo doposud zjeveno.

Jak k tomuto procesu přispívá zrada křesťanství ? Falzifikace, znetvoření, zmrzačení, a zvrácení duchovních idejí o Přirozenosti Pána Ježíše Krista a duchovního života obecně slouží jako urychlující katalyzátor pro vynoření pravé povahy negativního stavu s jeho nejplnějším a zcela vyčerpávajícím obsahem. Jeden ze závažných důvodů, proč je možné zkrátit trvání tohoto časového cyklu, v němž negativní stav měl povoleno být aktivován a prožít, je to, že díky křesťanství, konec této aktivace může nastat daleko dříve, než by bylo bez jeho přičinění.

Pokud si vzpomínáte z předešlého, byla ve všech svobodně volených snahách rozhodným a konečným činitelem volba, učiněná ve věci Přirozenosti Pána Ježíše Krista. Je-li tomu tak, a zde je potvrzeno Božským zjevením Pána Ježíše Krista, že je tomu tak, pak plnost šeredné, prohnilé a ohavné povahy negativního stavu se zcela projeví ve způsobu, jakým se pojímá Přirozenost Pána Ježíše Krista, jakožto i ve všech důsledcích, výsledcích a následcích tohoto svobodně zvoleného pojmání. Vždyť všechny jiné volby s jejich důsledky, pokud se nevztahují přímo k Pánu Ježíši Kristu, neposkytnou plnou míru poznání toho, co je negativní stav zač.

Všecko toto vám zas a znovu říká, jak zásadně a životně závažné je mít pravé chápání

a správný vztah k Pánu Ježíši Kristu a k Jeho/Její Nové přirozenosti. A zde je důvod, proč negativní stav míří svůj hlavní nápor na znemožňování právě této věci, a to tím, že vymýšlí o ní všemožné zvrácené ideje. V tom spočívá paradoxní bláznovství negativního stavu: Čím úspěšněji zkresluje, zpitvořuje, zfalšovává a mrzačí duchovní ideje o pravé Přirozenosti Pána Ježíše Krista a o všech duchovních principech, tím názorněji odhaluje svou povahu. Odhalením své pravé podstaty se přibližuje ke svému naprostému konci. Zrada křesťanství slouží právě tomuto účelu. Bylo to křesťanství, kde tyto falzifikace, zvrácenosti a znetvořeniny vystupovaly nejvýrazněji. V tomto je jeho zrada.

Jakmile však bude plně odhalena přirozenost negativního stavu (a naprosto konečné odhalení je umožněno v tom, jak negativní stav pojímá Přirozenost Pána Ježíše Krista a výsledky tohoto pojímání), Pán Ježíš Kristus ze Své Nové Absolutní povšečnosti, která v Sobě pojímá, spájí a zahrnuje fyzické tělo Ježíše Krista, smí a může, a to ze samého vnitřku negativního stavu, pokračovat v procesu konečného aktu spasení každého, kdo se nachází v negativním stavu. Tento proces je znám pod jménem Druhého příchodu Pána Ježíše Krista, který je tématem příští kapitoly této knihy. Je tedy docela jasné, proč byly dovoleny všechny tyto věci na vaší planetě - planetě Nula.

Kdo má uši k slyšení a k poslouchání, ať slyší a naslouchá tomu, co Pán Ježíš Kristus zjevil v této kapitole.“